

O KOUZELNÉ RYBĚ

Malý Davídek trávil prázdniny u babičky a dědečka na venkově. A měl se u nich moc dobře. „Zítř ráno půjdeme na ryby,“ rozhodl jednoho večera děda. „To je prima nápad,“ radoval se David. „Na rybách jsem ještě nikdy nebyl.“ A požádal babičku: „Babi, prosím, přečti mi dnes nějakou rybí pohádku.“ „Tak dobře, třeba tu O zlaté rybce,“ souhlasila babička. Pohádka se Davídkovi velmi líbila. A v noci se mu zdály sny o kouzelné rybě, která mluvila lidským hlasem a uměla plnit lidská přání.

Brzy ráno vyrazili všichni k řece. Děda nahodil udici a pak se dlouho nic nedělo. „Ach jo, to je nuda, kdy už konečně něco chytneš,“ brumlal nedočkavě David. „To chce trpělivost, neboj,“ utěšovala ho babička. A opravdu. Asi za dvě hodiny se začal splávek na hladině prudce hýbat. Děda rychle vyskočil ze židle a vytáhl z vody velkou rybu. Byl to pořádný kousek. „Páni,“ radovala se babička, „uděláme si ji na grilu. K obědu. Mňam, to bude pochoutka.“ „Nééé!!!“ začal křičet David. „Pust'te ji zpátky! Je sice zelená, ale má na sobě tři žluté šupiny a žlutý ocas a ploutve. Jako ze zlata. To je kouzelná ryba.“ „Nesmysl,“ nesouhlasil dědeček. „Takové ryby jsou jen v pohádkách. Vždyť ani nemluví lidským hlasem.“ „Ale no tak, dědo,“ zastala se vnoučka babička, „tak ji pust'. Udělám k obědu květák s vajíčkem.“ „Ano,“ radoval se David, „ten já rád.“ „Fuj, ale já ne,“ zabručel nespokojeně děda, ale rybu pustil zpět do řeky. „Zlatá rybo,“ volal za ní David, „mám jedno přání. Chtěl bych mít na zahradě malý dům na hraní.“ Ryba vykoukla nad hladinu, vesele mrskla ocasem a pak zmizela v hlubinách.

„A teď rychle domů,“ zavelel nedočkavě Davídek. „Určitě tam bude mé splněné přání.“ Ale nebylo. „Vidíš, já to říkal,“ usmíval se děda. „Takové věci se dějí jen v pohádkách.“ „Máš pravdu,“ uznal David, „tak zítra chytíme jinou.“ Druhý den ráno opět všichni vyrazili k řece. Voda byla po nočním dešti dost zkalená. Děda nahodil udici a začalo dlouhé čekání. Babička si s sebou vzala pletení a děda noviny. Davídek si zatím hrál u břehu. A pak se stalo něco hrozného. Uklouzl na mokré trávě a spadl do řeky. A zrovna tam, kde je největší hloubka. Děda neváhal ani chvíli a skočil za ním. „Vždyť ten kluk ještě neumí plavat!“ Jenže ho v té kalné vodě nemohl najít. „Proboha,“ blesklo mu hlavou, „přece ho tu nenechám utopit.“ Ale to už byla ve vodě i babička. Oba se potápěli, šmátrali po dně, ale marně. Davídka nemohli najít. Kam ho odnesl proud? No to je konec...

Ale vtom se stalo něco neuvěřitelného. Ve vodě se objevila velká nazlátlá ryba a prudkým úderem ploutve vyhodila Davida na břeh. Ten zakašlal, vyplivl vodu a začal brečet. Ale to už u něj byla babička i děda. „Nebreč, dobře to dopadlo. Zachránila tě ta ryba ze včerejška. Byla opravdu kouzelná!“ A pak všichni volali: „Díky moc, zlatá rybko!!! Nikdy na tebe nezapomeneme!“